

**การพัฒนาทักษะปฏิบัติการรำนาคศิลป์
โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1***

**THE DEVELOPMENT OF DANCE PERFORMANCE SKILLS
USING DAVIES' PRACTICAL SKILLS TEACHING MODEL COMBINED LEARNING
OF MATTAYOMSUKSA 1 STUDENT**

พรพิมล แก้วเกาะสบ้า* และเก็ตถา บุญปรการ

Pornpimon Kaewkobsaba and Kettawa Boonprakarn

มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

Hatyai University, Thailand

*Corresponding author E-mail: pornpimon.kae069@hu.ac.th

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบทักษะปฏิบัติการรำนาคศิลป์ โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสระหว่างหลังเรียนเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 2) ศึกษาระดับความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอน โดยใช้รูปแบบการวิจัยกึ่งทดลอง กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนเทพพิทยากาณูมาศ อำเภเทพา จังหวัดสงขลา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 30 คน ได้มาโดยวิธีสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส จำนวน 3 แผนการจัดการเรียนรู้ รวม 6 ชั่วโมง 2) แบบวัดทักษะการปฏิบัติรำนาคศิลป์ โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส 3) แบบวัดความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอน โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล 1) สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นใช้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟ่าของครอนบาค 3) สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานการวิจัยโดยใช้ค่าที่ ผลการวิจัย พบว่า 1) ผลการเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติการรำนาคศิลป์ โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 มีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 2) ผลการศึกษาระดับความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอน โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.56$, S.D. = 0.26)

คำสำคัญ: ทักษะการแสดงนาฏศิลป์, ทักษะปฏิบัติของเดวิส, ความพึงพอใจ

Abstract

The purpose of this research 1) Compare dance performance skills By using the Davies practical skills teaching model during after school compared to the criteria of 80 percent of grade 1 students. using teaching model It's an experimental research. The sample group in the research were students in Mathayomsuksa 1/2, Theppittayapanumas School, Thepha District, Songkhla

* Received April 29, 2023; Revised June 5, 2023; Accepted June 19, 2023

Province, semester 1, academic year 2023, 1 classroom, 30 students obtained by group random sampling. The tools used in the research were: 1) a learning management plan By using Davies' practical skill teaching model, there are 3 learning management plans, totaling 6 hours. 3) Teaching Satisfaction Scale by using the Davies practical skills teaching model. using Davies' practical skills teaching model Statistics used in data analysis 1) Basic statistics were percentage, mean, standard deviation. 2) Statistics used in the analysis of confidence were Cronbach's alpha coefficient. Test the research hypothesis by testing the hypothesis using t-values. The results of the research were as follows: Using the Davies practical skills teaching model compared to the 80 percent criterion, the post-test score was higher than the 80 percent criterion with a statistical significance at the .05 level, and 2) the results of the study on the satisfaction level of teaching using Davies' practical skills teaching model Overall, it was at the highest level ($\bar{X}$ = 4.56, SD = 0.26)

Keywords: Dance Performance Skills, Davies Practical Skills, Satisfaction

บทนำ

ศิลปวัฒนธรรมแสดงออกถึงความเป็นเอกลักษณ์ของความเป็นไทยมาตั้งแต่สมัยโบราณ โดยเฉพาะนาฏศิลป์เป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติไทยที่มีความเด่นชัดที่สุดเห็นได้อย่างชัดเจน เป็นมรดกทางสังคม ที่เกิดจากการสร้างสรรค์ การสืบทอด จึงควรอนุรักษ์ไว้ให้คงอยู่กับประเทศไทยต่อไป (ไพศาล ภูไพบูลย์ และคณะ, 2550) ได้รับการดูแลจากสถาบันพระมหากษัตริย์ทำให้ศิลปวัฒนธรรมอยู่คู่กับคนไทยและชาติไทยมาตลอด (ริสสวัณ อรชุน, 2553) ซึ่งการแสดงนาฏศิลป์ของไทย ประกอบด้วย ฟ้อนรำ ละคร โขน และการแสดงพื้นบ้าน การเรียนนาฏศิลป์มีประโยชน์ต่อการเรียนการสอน ซึ่งช่วยพัฒนาทางด้าน ร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สติปัญญา และช่วยพัฒนาทำให้เกิดความสนุกสนาน ปลดปล่อยความเครียด ที่มีอยู่กล้าแสดงออก มีความมั่นใจในตัวเองมากขึ้น (แพงชินพงศ์, 2560) หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ระบุไว้ว่า กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ เป็นกลุ่มสาระที่ช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์มีจินตนาการทางศิลปะ ชื่นชมความงาม มีสุนทรียภาพ ช่วยพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคมส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองมุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดความรู้มีทักษะวิธีการทางศิลปะ เกิดความซาบซึ้งในคุณค่าของศิลปะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงออกอย่างอิสระ มุ่งให้ผู้เรียน มีความรู้ความเข้าใจองค์ประกอบนาฏศิลป์ ประยุกต์ใช้นาฏศิลป์ในชีวิตประจำวันเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์กับประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม เห็นคุณค่าของนาฏศิลป์ ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและสากล การจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์โดยธรรมชาติของรายวิชาจะมีการจัดการเรียน การสอนในเนื้อหาความรู้ทั้งด้านทฤษฎีและด้านปฏิบัติ ผู้เรียนจะต้องมีพัฒนาการทางด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา จะต้องมีการบริหารในการจัดการเรียนการสอนที่ทำให้ผู้เรียนเข้าถึงความรู้ความเข้าใจ และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันมีพฤติกรรมไปในที่ดีขึ้นทางกล้าแสดงออกในทางที่ดี มีการยอมรับต่อตนเองและผู้อื่น ผู้สอนมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องจัดการเรียนการสอนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ที่น่าสนใจ ดึงดูดผู้เรียนให้อยากมีความรู้ และมีความรู้ และมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสเป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาในด้านทักษะพิสัยเป็นรูปแบบที่มุ่งช่วยพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในด้านการปฏิบัติการกระทำหรือการแสดงออกต่าง ๆ ซึ่งจำเป็นต้องใช้หลักการวิธีการที่แตกต่างไปจากการพัฒนาทางด้านจิตพิสัยหรือพุทธิพิสัย เป็นรูปแบบจัดกิจกรรมที่

เน้นการลงมือปฏิบัติจริง โดยมีหลักการที่ว่าครูผู้สอนจะต้องแบ่งเนื้อหาใหญ่ ๆ ออกเป็นเนื้อหาย่อยให้ละเอียด เพื่อให้การจัดการเรียนการสอน มีประสิทธิภาพผู้สอนจึงจำเป็นต้องอาศัยเทคนิคและวิธีการถ่ายทอด ซึ่งจากการศึกษาของผู้วิจัย พบว่า รูปแบบการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะพิสัยที่น่าสนใจและสอดคล้องกับการเรียนการสอนนาฏศิลป์ คือ ทักษะปฏิบัติของเดวิส จากการศึกษารูปแบบการสอน ดังกล่าว เป็นการฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะปฏิบัติย่อย ๆ เหล่านั้นให้ได้ก่อนแล้วค่อยมาเชื่อมโยงต่อกันให้เป็นทักษะที่ใหญ่ขึ้นจากเดิม สามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทางด้านปฏิบัติการรำนานาฏศิลป์ได้อย่างเข้าใจง่ายละเอียดมากขึ้น จะสามารถช่วยให้ผู้เรียนนั้นประสบผลสำเร็จและรวดเร็วอย่างมีประสิทธิภาพ

จากการที่ผู้วิจัยได้จัดการเรียนการสอนและสังเกตพฤติกรรมการเรียนวิชานาฏศิลป์ที่ผ่านมา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทพพิทยากุมาร อำเภเทพา จังหวัดสงขลา พบว่า โดยภาพรวมนักเรียนยังขาดทักษะพื้นฐานทางด้านนาฏศิลป์ในด้านทักษะปฏิบัติทางด้านนาฏศิลป์ ไม่สามารถปฏิบัติท่าการแสดงนาฏศิลป์ไทย รำวงมาตรฐานเบื้องต้นได้ เนื่องจากตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ได้กำหนดมาตรฐานตัวชี้วัด มาตรฐาน ศ 3.1 ม.1/2 ม.1/3 ใช้นาฏศัพท์หรือศัพท์ทางการละครในการแสดงนาฏศิลป์ในรูปแบบง่าย ๆ เรื่อง รำวงมาตรฐานที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต้องรู้ ซึ่งนักเรียนยังไม่สามารถปฏิบัติท่ารำลงตามจังหวะทำนองเพลงได้ ในส่วนการปฏิบัติของมือและเท้าให้ลงจังหวะทำนองเพลงยังไม่สัมพันธ์กัน เนื่องจากรำวงมาตรฐานประกอบไปด้วยองค์ประกอบย่อย ๆ จำนวนมากเช่น เนื้อเพลง ดนตรีทำนอง และท่ารำในการใช้มือและเท้าในการเคลื่อนไหวส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย (ศีรษะ ใบหน้า มือ เท้า) ยังขาดความคล่องแคล่ว และความสวยงาม ทำให้ผลคะแนนทางด้านทักษะปฏิบัติประเมินอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ที่วางไว้ เนื่องจากวิชานาฏศิลป์ส่วนใหญ่จะเน้นทักษะปฏิบัติเฉพาะ ทำให้ไม่สามารถพัฒนาผู้เรียนให้บรรลุตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้และการจัดการเรียนการสอนของครูผู้สอนที่ผ่านมาไม่ได้มีรูปแบบการปฏิบัติทักษะอย่างชัดเจน ไม่ได้มีการฝึกทักษะตามลำดับขั้นตอนและต่อเนื่อง ครูผู้สอนเลยถ่ายทอดความรู้แบบผ่าน ๆ โดยทั่วไปมักจะใช้วิธีการสอนที่เน้นแค่การบรรยาย ไม่ลงรายละเอียดในทักษะปฏิบัติ ซึ่งทำให้นักเรียนขาดความกระตือรือร้นในการเรียน ขาดเทคนิคที่ช่วยในการดึงดูดความสนใจของนักเรียนในการเรียนวิชานาฏศิลป์ ส่งผลทำให้นักเรียนไม่อยากเรียนวิชานาฏศิลป์ เพราะขาดทักษะปฏิบัติ ทำให้นักเรียนไม่เข้าใจ เกิดความเบื่อหน่าย นักเรียนไม่กล้าแสดงออก จากที่มาและปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยได้เล็งเห็นถึงความสำคัญในการจัดการเรียนการสอนที่จะช่วยแก้ปัญหาและพัฒนาผู้เรียน โดยศึกษารูปแบบการจัดการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติที่เหมาะสมในรายวิชานาฏศิลป์อย่างชัดเจน ที่จะสามารถช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้เข้าใจอย่างรวดเร็ว อย่างมีลำดับขั้นตอนเพื่อช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีทักษะปฏิบัติที่ดีขึ้นปฏิบัติจริงมุ่งเน้นช่วยฝึกทักษะการรำพื้นฐานให้กับนักเรียนได้เรียนรู้ปฏิบัติจริงและปฏิบัติทักษะการรำอย่างความคล่องแคล่ว จนเกิดความชำนาญที่ดีขึ้นต่อไป

ดังนั้น จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงเกิดคำถามว่า การนำรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส มาจัดการเรียนการสอนจะสามารถช่วยให้นักเรียนเกิดการพัฒนาทักษะปฏิบัติการรำนานาฏศิลป์ได้หรือไม่อย่างไรเพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนในรายวิชานาฏศิลป์ได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติการรำนานาฏศิลป์ โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสระหว่างหลังเรียนเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
2. เพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอน โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวิธีดำเนินการวิจัยตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. รูปแบบของการวิจัย เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) โดยใช้รูปแบบ การสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ใช้รูปแบบการวิจัยแบบกลุ่มเดียวมีการทดสอบปฏิบัติหลังการทดลองเทียบกับเกณฑ์ ร้อยละ 80 (The One-Group Posttest-Only Design)

ตารางที่ 1 แบบแผนการวิจัยเป็นการทดลองแบบกลุ่มเดียวทดสอบปฏิบัติหลังการทดลองเทียบกับเกณฑ์ ร้อยละ 80

กลุ่ม	สิ่งทดลอง	ทดสอบหลังเรียน	เกณฑ์
E	X	T	ร้อยละ80

เมื่อ	E	แทน	กลุ่มตัวอย่าง
	X	แทน	รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส
	T	แทน	การทดสอบหลังปฏิบัติ
	80	แทน	เกณฑ์

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ 1) ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนเทพพิทยาสภาณูมาศ อำเภอกะทู้ จังหวัดสงขลา มีห้องเรียนจำนวน 5 ห้องเรียน รวม 167 คน 2) กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 จำนวน 30 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนเทพพิทยาสภาณูมาศ อำเภอกะทู้ จังหวัดสงขลา ได้มาโดยวิธีสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random Sampling) เนื่องจากนักเรียนทั้ง 5 ห้องเรียน คละความสามารถ เก่ง ปานกลาง อ่อน โดยจับฉลากห้องเรียนทั้ง 5 ห้องเรียนมา 1 ห้องเรียน ใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม

3. การสร้างเครื่องมือและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

การสร้างเครื่องมือและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ได้ดำเนินการดังนี้

3.1 แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส เรื่อง รำวงมาตรฐาน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 1) ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระที่ 3 ศึกษานาฏศิลป์ 2) ศึกษามาตรฐานตัวชี้วัด คำอธิบายรายวิชา และจุดประสงค์การเรียนรู้ 3) ดำเนินการวิเคราะห์รายวิชาเพื่อกำหนดเนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน จำนวนคาบ วิธีวัดผลและประเมินผล และกำหนดการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส 4) จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ประกอบด้วย 1) สาระสำคัญ 2) จุดประสงค์การเรียนรู้ 3) สาระการเรียนรู้ 4) กิจกรรมการเรียนการสอน 5) สื่อการเรียนการสอน 6) การวัดผลและประเมินผล 7) บันทึกผลการจัดการเรียนรู้ 5) จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส 1 หน่วยการเรียนรู้ จำนวน 3 แผนการจัดการเรียนรู้ รวมทั้งหมด 6 ชั่วโมง เนื้อหารายวิชา รายละเอียดดังนี้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่องการแสดงนาฏศิลป์ไทย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เพลงงามแสงเดือน เวลา 2 ชั่วโมง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เพลงชาวไทย เวลา 2 ชั่วโมง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เพลงรำซิมารำ เวลา 2 ชั่วโมง 6) เสนอแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้ดำเนินการจัดทำตาม องค์ประกอบและแบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความถูกต้องให้ข้อเสนอแนะปรับปรุงแก้ไข 7) นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขจาก ข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษา นำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญในด้านต่าง ๆ ทั้ง 3 ด้าน ประกอบไปด้วยผู้เชี่ยวชาญ ด้านนาฏศิลป์ 1 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการวัดและประเมินผล 1 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญทางด้านหลักสูตรและการสอน 1 ท่าน นำคะแนนการประเมินคุณภาพมาวิเคราะห์ โดยพิจารณาค่าความเหมาะสมขององค์ประกอบต่าง ๆ

ของแบบประเมินคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ จากการประเมินคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน ซึ่งได้วิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยรวมทุกด้านมีค่าเท่ากับ 4.80 เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ระดับคุณภาพ หมายความว่าแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ที่สร้างขึ้นมีคุณภาพและความเหมาะสมมากที่สุด สามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนได้ 8) ปรับปรุงและแก้ไขแผนการจัดการเรียนรู้จากข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญและขอความคิดเห็นจากอาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อให้ได้แผนที่มีคุณภาพ 9) นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้ไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 33 คน โดยการนำผลคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ ปรากฏว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสหลังเรียน มีผลคะแนนรวมร้อยละ 80.75 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และนำข้อมูลที่ได้มาหาจุดบกพร่องเพื่อปรับปรุงแก้ไขเป็นฉบับสมบูรณ์ 10) จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 จำนวน 30 คน ต่อไป

3.2 แบบวัดทักษะปฏิบัติการรำนานาฏศิลป์ 1) ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 2) ศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 3) สร้างแบบวัดทักษะปฏิบัติการรำนานาฏศิลป์ด้วยวิธีการสังเกตการรำนานาฏศิลป์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยมีรายการประเมินแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 คือ กระบวนการรำนานาฏศิลป์ในการร่วมนำมาตรฐานเพลงงามแสงเดือน เพลงชาวไทย เพลงรำชิมารำ โดยมีรายการประเมิน ได้แก่ ส่วนมือและส่วนเท้า ส่วนที่ 2 ประเมินทักษะปฏิบัติการรำ เพลงงามแสงเดือน เพลงชาวไทย เพลงรำชิมารำ รายการประเมินแบบวัดทักษะปฏิบัติการรำนานาฏศิลป์แบ่งออกเป็น 3 ชั้น ชั้นที่ 1 ชั้นเตรียมการปฏิบัติ ชั้นที่ 2 ชั้นกระบวนการปฏิบัติ ชั้นที่ 3 ชั้นผลการปฏิบัติ ซึ่งมีการให้คะแนนตามเกณฑ์ การประเมิน (Rubrics) ที่กำหนดไว้ แบ่งระดับคะแนนการวัด 4 , 3 , 2 , 1 ตามระดับความถูกต้อง 4) เสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมนำไปปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ 5) นำแบบวัดทักษะปฏิบัติการรำนานาฏศิลป์เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญในด้านต่าง ๆ โดยพิจารณาจากความเห็นและให้คะแนนเพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของแบบวัดทักษะปฏิบัติการรำนานาฏศิลป์โดยการหาค่า IOC 6) นำคะแนนจากผู้เชี่ยวชาญไปหาค่าดัชนีความ โดยจะต้องมีค่าความเที่ยงตรง ดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5-1.00 เป็นเกณฑ์ที่ยอมรับว่าแบบวัดทักษะปฏิบัติการรำนานาฏศิลป์สอดคล้องเหมาะสมกับคุณลักษณะที่ต้องการวัด สามารถนำไปใช้ได้ ซึ่งปรากฏว่าแบบประเมินทักษะปฏิบัติการรำนานาฏศิลป์ที่สร้างขึ้นมีค่าความเที่ยงตรงตั้งแต่ 1.00 7) นำแบบวัดทักษะปฏิบัติการรำนานาฏศิลป์ที่ได้ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 33 คน โดยการนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ ปรากฏว่ามีผลคะแนนรวม ร้อยละ 80.75 และนำผลที่ได้มาวิเคราะห์เพื่อหาจุดบกพร่องมาปรับปรุงแก้ไข 8) นำแบบวัดทักษะปฏิบัติการรำนานาฏศิลป์ มาจัดทำฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 จำนวน 30 คน ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

3.3 แบบวัดความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวิชานาฏศิลป์ โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส 1) ศึกษาแนวทางการสร้างแบบวัดความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการสร้าง ความพึงพอใจ รวมถึงแนวทางในการกำหนดข้อคำถามให้ครอบคลุมเนื้อหาและวัตถุประสงค์ของการวิจัย 2) กำหนดรายละเอียดของแบบวัดความพึงพอใจ โดยให้มีรายละเอียดครอบคลุมข้อคำถาม ซึ่งแบ่งประเด็นคำถามออกเป็น 4 ด้าน ประกอบด้วย 1) ด้านเนื้อหาสาระ 2) ด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้ 3) ด้านสื่อการเรียนรู้ 4) ด้านการวัดผลและประเมินผล จำนวน 20 ข้อ ซึ่งเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ 3) นำแบบวัดความพึงพอใจที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์เพื่อพิจารณาความถูกต้องเหมาะสมของแบบประเมินความพึงพอใจและปรับแก้ตามข้อเสนอแนะ 4) นำแบบวัดความพึงพอใจเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญในด้านต่าง ๆ ทั้ง 3 ด้าน ประกอบไปด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านนาฏศิลป์ 1 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการวัดและประเมินผล 1 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญทางด้าน

หลักสูตรและการสอน 1 ท่าน เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของแบบวัดความพึงพอใจโดยการหาค่า IOC จะต้องอยู่ในระดับตั้งแต่ 0.5 - 1.00 ขึ้นไป เป็นเกณฑ์ที่ยอมรับว่าแบบวัดความพึงพอใจสามารถนำไปใช้ได้ ได้ ซึ่งปรากฏว่าแบบวัดความพึงพอใจมีต่อการจัดการเรียนการสอนนิเทศศาสตร์โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่สร้างขึ้นมีค่าความเที่ยงตรงตั้งแต่ 0.67 - 1.00 5) นำแบบวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 33 คน เพื่อวิเคราะห์หาความเชื่อมั่น โดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของครอนบาค (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2558) ซึ่งคะแนนที่ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นจะต้องมีค่าตั้งแต่ 0.70 ขึ้นไป จึงจะผ่านเกณฑ์ (เพ็ญพัทธ์ ภูศิลป์, 2557) ปรากฏว่าคะแนนค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นมีค่าเท่ากับ 0.74 6) จัดทำแบบวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสเป็นฉบับสมบูรณ์นำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย โดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 จำนวน 30 คน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนเทพพิทยภาณูมาศ อำเภอเทพา จังหวัดสงขลา 1) ก่อนการทดลอง ผู้วิจัยชี้แจงผู้เรียนที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างให้ทราบเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสตลอดไปจนถึงการวัดและการประเมินผล 2) ระหว่างการทดลอง ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้หลักจากดำเนินการสอนแล้วสรุปเนื้อหาในแต่ละคาบพร้อมสังเกตการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ในแต่ละคาบ และเมื่อเสร็จสิ้นการเรียนการสอนในแต่ละครั้ง ผู้วิจัยนำแบบวัดทักษะปฏิบัติการรำนานุศิลป์มาประเมินนักเรียนทุกครั้งหลังการจัดการเรียนการสอนในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ 3) หลังการทดลอง ผู้วิจัยนำผลการวัดทักษะปฏิบัติการรำนานุศิลป์หลังการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 และ ผู้วิจัยนำแบบวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 จำนวน 30 คน ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนเทพพิทยภาณูมาศ โดยให้นักเรียนทำแบบวัดความพึงพอใจเพื่อนำผลที่ได้จากการประเมินไปวิเคราะห์ต่อไป

5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย 1) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล 1) การวิเคราะห์ผลการเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติการรำนานุศิลป์ โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสหลังเรียนเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐานโดยใช้ค่าที (One Sample t - test) 2) การวิเคราะห์ระดับความพึงพอใจหลังเรียนต่อรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์หาคุณภาพของเครื่องมือ 1) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์หาคุณภาพค่าความเที่ยงตรง (Validity) โดยใช้สูตรดัชนีความสอดคล้อง IOC 2) สถิติที่ใช้ในการประเมินหาคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) 3) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นโดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของแบบวัดความพึงพอใจ (Alpha-Coefficient) ของครอนบาค

ผลการวิจัย

ผลการวิจัย พบว่า

1. ผลการเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติการรำนานาฏศิลป์ โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสระหว่าง หลังเรียนเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

จากการรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลได้ผลการเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติการรำนานาฏศิลป์ โดยใช้ รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสระหว่างหลังเรียนเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีรายละเอียด ดังตารางที่ 2 - 5 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติการรำนานาฏศิลป์ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เพลงงามแสงเดือน โดยใช้ รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสระหว่างหลังเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 โดยใช้ทดสอบค่าที่ทางสถิติ (One Sample t-test)

	n	คะแนนเต็ม	ร้อยละ 80	$\bar{X}$	S.D.	t	p
หลังเรียน	30	20	16	18.10	0.99	11.56	.000*

*p < .05

จากตารางที่ 2 พบว่า ผลการเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติการรำนานาฏศิลป์แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เพลง งามแสงเดือน โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสระหว่างหลังเรียนเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 มีคะแนน เฉลี่ยหลังเรียน ($\bar{X}$ = 18.10 , S.D. = 0.99) สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติการรำนานาฏศิลป์ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เพลงชาวไทย โดยใช้ รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสระหว่างหลังเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 โดยใช้ทดสอบค่าที่ทางสถิติ (One Sample t-test)

	n	คะแนนเต็ม	ร้อยละ 80	$\bar{X}$	S.D.	t	p
หลังเรียน	30	20	16	18.23	0.95	12.82	.000*

*p < .05

จากตารางที่ 3 พบว่า ผลการเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติการรำนานาฏศิลป์แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เพลง ชาวไทย โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสระหว่างหลังเรียนเทียบกับเกณฑ์ ร้อยละ 80 มีคะแนนเฉลี่ย หลังเรียน ($\bar{X}$ = 18.23 , S.D. = 0.95) สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4 ผลการเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติการรำนานาฏศิลป์ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เพลงรำซิมารำ โดยใช้ รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสระหว่างหลังเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 โดยใช้ทดสอบค่าที่ทางสถิติ (One Sample t-test)

	n	คะแนนเต็ม	ร้อยละ 80	$\bar{X}$	S.D.	t	p
หลังเรียน	30	20	16	18.81	0.70	22.01	.000*

*p < .05

จากตารางที่ 4 พบว่า ผลการเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติการรำนานาฏศิลป์แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เพลงรำ ซิมารำ โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสระหว่างหลังเรียนเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 มีคะแนนเฉลี่ย หลังเรียน ($\bar{X}$ = 18.81 , S.D. = 0.70) สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

ตารางที่ 5 ผลการเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติการรำนากศิลป์ โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสระหว่าง หลังเรียนทั้งหมดแผนการจัดการเรียนรู้ 3 แผน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 โดยใช้การทดสอบค่าทีทางสถิติ (One Sample t-test)

	n	คะแนนเต็ม	ร้อยละ 80	$\bar{X}$	S.D.	t	p
หลังเรียน	30	60	48	55.15	1.93	20.28	.000*

*p < .05

จากตารางที่ 5 พบว่า ผลการเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติการรำนากศิลป์ โดยใช้รูปแบบ การสอนทักษะ ปฏิบัติของเดวิสระหว่างหลังเรียนเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน ($\bar{X}$ = 55.15 , S.D. = 1.93) สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 6 แสดงกราฟเส้นแสดงผลคะแนนเฉลี่ยทักษะปฏิบัติการรำนากศิลป์ โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติ ของเดวิส

จากตารางที่ 6 พบว่า กราฟเส้นแสดงผลคะแนนเฉลี่ยการวัดทักษะปฏิบัติการรำนากศิลป์โดยใช้รูปแบบ การสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสหลังเรียน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 โดยการวัด ทักษะปฏิบัติเพลงงามแสงเดือน ค่าเฉลี่ย 18.01 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 โดยการวัดทักษะปฏิบัติเพลงชาวไทย มีค่าเฉลี่ย 18.23 และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 โดยการวัดทักษะปฏิบัติเพลงรำซิมารำ ค่าเฉลี่ย 18.81 จะเห็นได้ ว่าทักษะปฏิบัติการรำนากศิลป์ โดยใช้รูปแบบการสอนดังกล่าว ทำให้นักเรียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้น

2. ผลการศึกษาระดับความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอน โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของ เดวิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

จากการรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลได้ผลการศึกษาระดับความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการ สอน โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีรายละเอียดดังตารางที่ 7 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 7 ผลการศึกษาระดับความพึงพอใจหลังเรียนต่อการจัดการเรียนการสอน โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ในแต่ละด้าน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ด้านที่	ประเด็นรายด้าน	ระดับความพึงพอใจ		
		$\bar{X}$	S.D.	
1	ด้านเนื้อหาสาระ	4.47	0.44	มาก
2	ด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้	4.52	0.36	มากที่สุด
3	ด้านสื่อการเรียนรู้	4.60	0.51	มากที่สุด
4	ด้านการวัดผลและประเมินผล	4.65	0.52	มากที่สุด
รวมเฉลี่ย		4.56	0.26	มากที่สุด

จากตารางที่ 7 พบว่า ผลการศึกษาระดับความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอน โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.56$, S.D. = 0.26) เมื่อพิจารณาในรายด้าน พบว่า ด้านการวัดและประเมินผล โดยรวมนักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.65$, S.D. = 0.52) รองลงมา คือ ด้านสื่อการเรียนรู้ โดยรวมนักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.60$, S.D. = 0.51) ส่วนด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้ โดยรวมนักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.52$, S.D. = 0.36) และด้านที่นักเรียนพึงพอใจน้อย ยังอยู่ในระดับมากที่สุด คือ ด้านเนื้อหาสาระ โดยรวมนักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.47$, S.D. = 0.44)

อภิปรายผล

จากผลการวิจัย สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. ทักษะปฏิบัติการรำนากุศิลป์ โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสหลัง ($\bar{X} = 55.15$, S.D. = 1.93) สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการจัดการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สามารถพัฒนาทักษะการรำนากุศิลป์ของผู้เรียน กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียน กล้าแสดงออกในทางสร้างสรรค์ ซึ่งรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสเป็นรูปแบบที่เน้นทักษะปฏิบัติเป็นรูปแบบที่มุ่งช่วยพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในด้านการปฏิบัติและการแสดงออกต่าง ๆ สามารถจัดการเรียนการสอนให้นักเรียนได้เรียนรู้ในส่วนของความรู้ทฤษฎีและไปพร้อมกับการพัฒนาทักษะปฏิบัติการรำนากุศิลป์ สอดคล้องกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส อ้างถึงใน (ทิศนา แคมณี, 2555) ได้ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะปฏิบัติไว้ว่าประกอบไปด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นที่ 1) ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ ขั้นที่ 2) ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ขั้นที่ 3) ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ขั้นที่ 4) ขั้นให้เทคนิควิธีการ ขั้นที่ 5) ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ จากการได้ศึกษากระบวนการทั้ง 5 ขั้น เป็นการฝึกให้นักเรียนนั้นสามารถปฏิบัติทักษะย่อย ๆ เหล่านั้นได้ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันให้เป็นทักษะที่ใหญ่ ช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จได้ดีและรวดเร็วยิ่งขึ้นผลที่เกิดจากการทดลองขั้นที่ 1) จากการสาธิตทักษะหรือการกระทำทำให้นักเรียนได้เห็นทักษะหรือการกระทำของครูผู้สอนโดยภาพรวม โดยครูสาธิตตั้งแต่ต้นจนจบ สามารถทำให้นักเรียนได้เห็นถึงทักษะองค์ประกอบย่อย ๆ โดยรวม ขั้นที่ 2) สาธิตและให้นักเรียนปฏิบัติทักษะย่อยเมื่อนักเรียนเห็นภาพรวมทั้งหมดแล้วช่วยทำให้นักเรียนเข้าใจรายละเอียดย่อย ๆ ของสิ่งที่จะต้องปฏิบัติในกิจกรรม สามารถปฏิบัติทำซ้ำในแต่ละท่าได้ถูกต้อง เช่น ส่วนที่ 1 คือ กระบวนท่านาฏยศัพท์ในการรำวงมาตรฐานเพลงงามแสงเดือน เพลงชาวไทย เพลงรำขิมารำ โดยมี ได้แก่ ส่วนมือและส่วนเท้า ส่วนที่ 2 ปฏิบัติการรำเพลงงามแสงเดือน เพลงชาวไทย เพลงรำขิมารำ ปฏิบัติการรำนากุศิลป์แบ่งออกเป็น 3 ชั้น ขั้นที่ 1 ชั้นเตรียมการปฏิบัติ ขั้นที่ 2 ชั้นกระบวนการปฏิบัติ ขั้นที่ 3 ชั้นผลการปฏิบัติและหลักการต่าง ๆ ทำให้นักเรียนได้

ทราบรายละเอียดต่าง ๆ โดยชัดเจนและปฏิบัติตามได้อย่างถูกต้อง สวยงามอย่างคล่องแคล่ว ขั้นที่ 3) ให้นักเรียนปฏิบัติทักษะย่อยขั้นนี้ครูผู้สอนจะไม่มีการสาธิตหรือมีแบบอย่างให้นักเรียนดู ในขั้นนี้สังเกตเห็นได้ชัดว่า นักเรียนเกิดความเข้าใจและเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว เก็บรายละเอียดเล็ก ๆ น้อย ๆ ได้และสามารถปฏิบัติทำได้อย่างมั่นใจ สวยงาม และนักเรียนมีความรับผิดชอบพยายามในการฝึกฝนด้วยตนเอง และช่วยเหลือเพื่อน ๆ ในห้องเรียน ในแต่ละกลุ่มมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่และสิ่งที่ได้รับมอบหมายได้อย่างดี รู้จักแก้ปัญหาได้ ส่วนขั้นที่ 4) ในเทคนิควิธีการ เมื่อครูได้แนะนำและให้เทคนิควิธีการเพิ่มเติมจากที่นักเรียนปฏิบัติแล้ว ทำให้นักเรียนพัฒนาศักยภาพตนเองมีความรับผิดชอบ ระเบียบวินัย เข้าใจในการปฏิบัติสามารถทำออกมาได้ดี มีความอ่อนน้อมและสวยงามมากขึ้น สามารถปฏิบัติกรำท่าได้ดีขึ้น มือและเท้าสัมพันธ์กันกล้าแสดงออก นักเรียนยังอยากที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ อีกด้วย และในขั้นที่ 5) นักเรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ นักเรียนสามารถปฏิบัติแต่ละส่วนได้แล้วเมื่อเชื่อมโยงเป็นทักษะใหญ่ นักเรียนสามารถเข้าใจได้อย่างรวดเร็ว และคล่องแคล่วชำนาญตั้งแต่เริ่มต้นจนจบ ผู้วิจัยได้ศึกษาและนำหลักการดำเนินการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส โดยการศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระที่ 3 วิชา นาฏศิลป์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามมาตรฐานตัวชี้วัด คำอธิบายรายวิชาและจุดประสงค์การเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระที่ 3 วิชา นาฏศิลป์ ดำเนินการวิเคราะห์รายวิชาเพื่อกำหนดเนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน จำนวนคาบ วิธีวัดผลและประเมินผลและกำหนดการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างเนื้อหาความรู้ที่มีความน่าสนใจ มีการเรียงลำดับขั้นตอนในการปฏิบัติทักษะย่อย ๆ จากง่ายไปหายาก โดยจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ตามองค์ประกอบ สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน การวัดผลและประเมินผล บันทึกผลการจัดการเรียนรู้ เมื่อผู้วิจัยเสนอแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้ดำเนินการจัดทำตามองค์ประกอบและแบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ แล้วนั้นก็ผ่านการแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความถูกต้องให้ข้อเสนอแนะปรับปรุงแก้ไข รวมทั้งผ่านการตรวจสอบคุณภาพความถูกต้องจากผู้เชี่ยวชาญ และผ่านการ (Try out) ทดลองใช้กับกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อแก้ไขปรับปรุงข้อบกพร่องก่อนนำไปใช้จริง ผลการดำเนินการพบว่า การเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติการ รำนาฏศิลป์ โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสระหว่างหลังเรียนเรียนเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยรวมอยู่ในร้อยละ 91.91 ซึ่งสอดคล้องกับ (เชษฐา คำเกลี้ยง, 2565) ได้ทำการวิจัย เรื่องการพัฒนาความสามารถในการปฏิบัติทำรำ โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการปฏิบัติทำรำหลังเรียน โดยรวมอยู่ในร้อยละ 91.41 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

2. ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอน โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ($\bar{X} = 4.56$, $S.D. = 0.26$) อยู่ในระดับมากที่สุดซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะการจัดการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นรูปแบบการสอนที่เหมาะสมกับการนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน ในการปฏิบัติทักษะการรำนาฏศิลป์ มีลำดับขั้นตอนในการจัดกระบวนการเรียนรู้อย่างเหมาะสมเป็นไปทำขั้นตอนอย่างมีแบบแผน นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นที่เกิดจากการเรียนรู้โดยได้ใช้ความคิดในการร่วมกิจกรรมต่าง ๆ โดยมีกระบวนการ 5 ขั้นตอน จากการสาธิตทักษะหรือการกระทำทำให้นักเรียนได้เห็นทักษะหรือการกระทำของครูผู้สอนโดยภาพรวม นักเรียนเลยจดจำสิ่งที่ครูได้กระทำจนเกิดการเรียนรู้ ต่อมาโดยการสาธิตและให้นักเรียนปฏิบัติทักษะย่อย เมื่อนักเรียนเห็นภาพรวมทั้งหมดแล้วช่วยทำให้นักเรียนเข้าใจรายละเอียดย่อย ๆ ของสิ่งที่จะต้องปฏิบัติในกิจกรรมสามารถปฏิบัติทำรำในแต่ละท่าได้ถูกต้องโดยครูคอยให้คำแนะนำและเทคนิคเสริม จนนักเรียนปฏิบัติทักษะย่อยจนชำนาญและรวมกันจนเป็นทักษะที่ครบถ้วน

สมบูรณ์ เมื่อพิจารณาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอน โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยรวมพบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.56$, S.D. = 0.26) เมื่อพิจารณาในรายด้าน พบว่า ด้านการวัดและประเมินผล โดยรวมนักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.65$, S.D. = 0.52) อาจเกิดจากที่นักเรียนพอใจในเกณฑ์คะแนนที่มีความชัดเจนอย่างเป็นธรรม รองลงมา คือ ด้านสื่อการเรียนรู้ โดยรวมนักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.60$, S.D. = 0.51) เนื่องจากสื่อในการเรียนการสอนเห็นภาพประกอบการเรียนได้อย่างชัดเจน มีภาพ เสียงที่ดูง่าย เข้าถึงง่ายได้ง่ายทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และปฏิบัติตามได้ ส่วนด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้ โดยรวมนักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.52$, S.D. = 0.36) เนื่องจากนักเรียนชอบในการเรียนรู้มีความสนุกสนานรวมฝึกซ้อมกับเพื่อน ๆ รู้สึกเพลิดเพลินไม่เบื่อหน่ายกับกิจกรรมขอบอยจะมาเรียนในรายวิชานาฏศิลป์ เนื่องจากนักเรียนมาเรียน 100% ในแต่ละคาบ และด้านที่นักเรียนพึงพอใจน้อยยังอยู่ในระดับมากที่สุด คือ ด้านเนื้อหาสาระ อาจเกิดจากความยากง่ายของเพลงที่นำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนไม่เท่ากัน แต่ในโดยรวมนักเรียนยังมีความพึงพอใจอยู่ระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.47$, S.D. = 0.44) ซึ่งนักเรียนก็เข้าใจเนื้อหาและการปฏิบัติทำท่าออกมาได้เป็นอย่างดี ถือว่ายอมรับได้ ดังนั้น จึงทำให้ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอน โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยรวมพบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับ (อินทิรา ดีแป้น, 2563) การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการฟ้อนร้อยเอ็ดเพชรงาม ตามแนวคิดของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการฟ้อนร้อยเอ็ดเพชรงามตามแนวคิดของเดวิส อยู่ในระดับดีมาก ($\bar{X} = 4.90$, S.D.= 0.11)

สรุป/ข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องนี้ สรุปได้ว่า 1) การเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติการรำนาฏศิลป์ โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 2) ผลการศึกษาระดับความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอน โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ข้อเสนอแนะจากการวิจัย 1) ผู้ใช้ควรศึกษารูปแบบการสอนทักษะการปฏิบัติของเดวิส ในการออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ในแต่ละชั้นสอนตามที่กำหนดไว้ให้ละเอียดครบถ้วน จะทำให้การจัดการเรียนการสอนเป็นไปตามกระบวนการอย่างราบรื่น 2) ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของแต่ละแผนไม่ควรจำกัดเวลามากเกินไป ควรมีการยืดหยุ่นเพื่อให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมอย่างเต็มที่ 3) กรณีนักเรียนปฏิบัติทักษะการรำไม่ได้ เช่น ปฏิบัติตามแบบไม่ทัน ปฏิบัติซ้ำหลายรอบแล้วยังไม่เข้าใจยังปฏิบัติไม่ได้ ควรให้นักเรียนกลับไปฝึกเพิ่มเติมและสอนเสริมนอกเวลาให้กับนักเรียน 4) ในการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ครูผู้สอนควรสรุปและบันทึกหลังการจัดการเรียนการสอนตามสภาพปัญหาและข้อเสนอแนะที่เจอตามสภาพจริงในแต่ละครั้ง เพื่อให้ครูผู้สอนและผู้เรียนนำไปปรับปรุงแก้ไขครั้งต่อไปให้ดีขึ้นและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- เชษฐา คำเกลี้ยง. (2565). การพัฒนาความสามารถในการปฏิบัติทำร่ำ โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส. ใน วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่.
- ทิตนา แซมณี. (2555). ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เพ็ญพักตร์ ภูศิลป์. (2557). องค์ประกอบของภาวะผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนสาธิตระดับประถมศึกษาในสังกัดมหาวิทยาลัยราชภัฏ. ใน หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษาบัณฑิต วิทยาลัย. มหาวิทยาลัยคริสเตียน.
- แพง ชินพงศ์. (2560). ความหมายและอิทธิพลของหนังสือเรียน. เรียกใช้เมื่อ 13 มีนาคม 2566 จาก <http://www.Oknation.net/blog/print.phpid=152225>
- ไพศาล ภูไพบูลย์ และคณะ. (2550). หน้าที่พลเมือง วัฒนธรรม และการดำเนินชีวิตในสังคม ม.1. กรุงเทพมหานคร: อักษรเจริญ.
- ริสสวัณ อรชุน. (2553). การพัฒนาสื่อประสมเพื่อการสืบทอดนาฏศิลป์ไทย. ใน รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัยรามคำแหงกรุงเทพมหานคร.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2558). สถิติการวิจัย.(พิมพ์ครั้งที่ 13). กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.
- อินทรา ดีแป้น. (2563). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะ ปฏิบัติการพ็อนร้อยเอ็ดเพชรงามตาม แนวคิดของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. ใน วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการเรียนการสอน. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.